

หมู่บ้าน ไดอารี่

เมื่อทุกสิ่งก่อเกิดจากความไม่รู้
จึงต้องดำรงอยู่อย่างไรคำตอบ

อิงครัต

หมู่บ้าน ไดอารี่

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

จักรวรรดิ

หมู่บ้านเก่ากระตุก

อิงครัต

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ตุลาคม 2569
จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์กาฬกาฬ
บรรณาธิการเล่ม : ประภัสสร อวยจินดา
ออกแบบปก : ณัฐริวัณน์ กัจฉมาภรณ์
ออกแบบรูปเล่ม : รุ่งฤทัย ศรีสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

อิงครัต.

หมู่บ้านเก่ากระตุก.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2569.

232 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0805-3

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 หมู่ 10 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621, 0-2415-6507 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

คำนำนักเขียน

เกินฝันไปเหมือนกัน ตอนที่กำลังเริ่มเขียนคำนำของ “หมู่บ้าน
เจ้ากระดูก” มันเป็นภาคต่อที่ผมทั้งกดดันมากขึ้นกว่าเดิม ทั้งรับความรู้สึกที่ถูกส่งผ่านมาตลอดช่วงเวลาที่กำลังปั้นต้นฉบับอย่างอึดอัด แต่
ผมก็ยังคงอยากพาตัวละครทั้งหมดเดินทางไปสู่จุดหมายที่วาดเอาไว้
ซึ่งมันก็คล้ายจะใกล้เข้ามาอย่างไม่น่าเชื่อ ครึ่งนี้ กลับมาร่วมเดินทาง
ไปกับบรรดาตัวละคร ที่จะพาคุณผจญภัยไปกับความแฟนตาซีที่มากขึ้น เป็นอะไรที่แปลกใหม่สำหรับผมเสียเหลือเกิน ถึงอย่างนั้นก็ยังคง
หวังว่า คุณจะได้ยังคงร่วมเดินทางไปกับทุกตัวละครกับผม กับเรื่องราวที่
ทั้งความหมายเอาไว้ให้ผมระหว่างทาง

ผมบอกตัวเองเสมอว่า เราไม่ใช่นักเขียนที่ห่วยขนาดนั้น
(หัวเราะ) แต่นักอ่านต่างหาก ที่เก่งขึ้น และผมก็จะพยายามให้มากขึ้น
ในวันที่หลายๆ อย่างยังคงรินไหลไปตามกาลเวลา ขอขอบคุณนักอ่านทุกๆ
คน ขอขอบคุณจากใจ ผมได้พบเจอผู้คนมากมายระหว่างที่เดินทางไปกับ
ครอบครัววากุฟาล ดีใจที่ได้เจอทุกๆ คนครับ ไม่ว่าท้ายที่สุด ผมจะถูก
จดจำในรูปแบบใด ผมก็ยังคงดีใจที่ได้เป็นส่วนเล็กๆ ในช่วงเวลาอัน
งดงาม และเป็นหนังสือหนึ่งเล่มที่วางอยู่บนชั้นของคุณ

ขอบคุณสำนักพิมพ์วากุฟาล พี่มี พี่ชิน ครูเบ็ดมนต์ชีพ ที่ทำให้
ทุกๆ อย่างเป็นรูปเป็นร่างมาได้ถึงตรงนี้ ขอขอบคุณพี่พลอย พี่ภา น้อง
อาร์ต เปียโน แก๊งบก.สุดบรรเจิดที่ทำให้การทำงานแทบปีเสมอ ขอขอบคุณ

เพื่อนๆ พี่ๆ นักเขียนที่มอบกำลังใจให้มาตลอด พี่เทพ พี่มิว รุ่นพี่ที่
นับช่วงเวลามิตรภาพมากก็เกินสิบปีขอบคุณก๊วนกาฬกาลรีวิวรุ่น 1
น้องบ ภู ยอด พี่ยุ้ย อ้อ...ไอ้เปี้ยบ วรกันต์ ดีใจที่มีความทรงจำร่วมกัน
#เจมส์กันต์ดิอะ รวมทั้งทีมขายที่มาจอยกันทำงานหนังสือครั้งก่อน และ
ทุกๆ คนที่คอยผลักดันและดันอยู่ข้างหลัง พี่แถม พี่ชายที่แสนดี พี่นัท
พี่มิริน ชัพพอรต์เตอร์หมายเลข 1 ขอขอบคุณตัวเองที่ปั่นต้นฉบับออกมาทัน
แบบฉิวเฉียดและรอดตาย สุดท้าย...เพื่อไม่ให้หลุดโฟกัส กรุณาอย่าผวน
ชื่อเรื่องเด็ดขาด

รักครับ รักเสมอ

อิงครัต

คำนำสำนักพิมพ์

หาก “หมู่บ้านถอดหัว” นำพาทุกท่านเข้าสู่เรื่องราวของหมู่บ้าน ลึกลับแห่งหนึ่ง “หมู่บ้านถ้ำกระดูก” เล่มนี้ ก็คงเป็นอีกหนึ่งการเดินทาง ที่พาเราก้าวลึกเข้าไปสู่โลกแห่งการผจญภัยที่เข้มข้นขึ้นกว่าเดิม

กาฬกาลขอยินดีต้อนรับท่านผู้อ่านที่เคยผ่านการเดินทางจาก เล่มแรกมาสู่เล่มที่สอง และยินดีต้อนรับเป็นพิเศษสำหรับผู้ที่ยังเปิดใจ เข้ามาพบกับเล่มนี้ก่อน หรือหากถูกใจจนอยากเหมาหมดทั้งกระจาด ก็สุดแสนจะยินดีเช่นกัน เพราะโลกของการอ่านนั้นมีเรื่องประหลาดอยู่ อย่างหนึ่ง คือไม่ว่าเราจะเริ่มต้นจากหน้าไหน หนังสือเล่มใด หรือ เรื่องราวของใคร ทำยที่สุดแล้วมันก็นำพาผู้คนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ให้มาพบกันได้เสมอ

การเดินทางครั้งนี้ยังคงเต็มไปด้วยความลึกลับ แฟนตาซี และความสัมพันธ์ของเหล่าตัวละครที่เข้มข้นขึ้นกว่าเดิม เรื่องราวหลายอย่าง ที่เคยทิ้งคำถามเอาไว้จาก “หมู่บ้านถอดหัว” กำลังจะค่อยๆ เปิดเผย และคำตอบที่รอคอยจะปรากฏขึ้นใน “หมู่บ้านถ้ำกระดูก” หรือไม่... คงต้องขอชวนทุกท่านเปิดหน้ากระดาษและออกเดินทางไปค้นหาด้วย ตัวเอง

เราหวังว่าเมื่อเปิดหนังสือเล่มนี้ คุณจะได้พบทั้งความสุข ความประหลาดใจ ความลึกลับที่ชวนติดตาม และความรู้สึกบางอย่าง ที่ซ่อนอยู่ระหว่างบรรทัด ได้กลับไปพบตัวละครที่คุ้นเคย และทำความ รู้จักกับผู้คนหน้าใหม่ที่เข้ามาร่วมเดินทางด้วยกัน

ขอบคุณนักเขียนที่ยังคงพาเรื่องราวนี้เดินทางต่อ ขอบคุณทุกคนที่อยู่เบื้องหลังการทำให้หนังสือเล่มหนึ่งเกิดขึ้นจริง และขอบคุณนักอ่านทุกคนที่ทำให้การเดินทางของหนังสือยังคงมีความหมาย เพราะท้ายที่สุดแล้ว หนังสืออาจเริ่มต้นขึ้นเพียงปลายปากกา แต่จะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมีใครอีกคนเปิดหน้ากระดาษ และออกเดินทางไปด้วยกัน

ขอให้สนุกกับการเดินทาง
สำนักพิมพ์กาฬพฤกษ์

บทนำ

ชีวิตที่แบกเอาไว้

ถ้าต้องย่ำเหยียบอยู่บนความเป็นความตายของผู้อื่น...การมีชีวิตรอดต่อไปยังเรียกว่าคุณธรรมอีกหรือ ?

คำถามมากมายวนซ้ำอยู่ในหัวของปาร์ค หลังจากได้ครอบครองสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของหมู่บ้านบึงภาวนาไว้กับตัวเอง เขาทำสำเร็จ สิ่งนี้อาจเรียกว่าความภาคภูมิใจในฐานะของผู้กอบกู้ แต่จนถึงตอนนี้ บนใบหน้าซึ่งเต็มไปด้วยความตึงเครียดกดดันกลับไม่มีรอยยิ้มปรากฏออกมา

อัญมณีส่องแสงเจิดจรัสอยู่ในมือ นั่นคือความหวัง คือสิ่งที่ผู้นำได้บอกกล่าวมา ไม่ได้อยากทำ ไม่มีใครล่วงรู้ คือความรับผิดชอบ ต้องแบกเอาไว้บนบ่าซึ่งไม่เคยจะแข็งแกร่งพอ เขาไม่ได้เก่งเหมือนพี่ ไม่ได้แข็งแกร่งเช่นชายผู้นั้น หากอีกฝ่ายยังอยู่...คงไม่ลงเอยแบบนี้

...หรือถ้าเก่งได้สักครั้งหนึ่งของพี่ละก็

ร่างทั้งสองทะยานฝ่าความมืดไปยังจุดหมาย เคลื่อนไหวรวดเร็วดุจสายลมพัดพา ลัดเลาะหลบหลีกไม้ใหญ่ด้วยความชำนาญกับพื้นปากว้างแห่งนี้คือสนามเด็กเล่นในวัยเยาว์ คืบนี้ท้องฟ้าเปิดราวเป็นใจ

มวลงเมฆขาวแต่งแต้มบางเบา แสงดาวกระจ่างฟ้าระยับตา เรไรขับขานรอบทิศทางคล้ายร่วมยินดีเพราะภารกิจอันยาวนานสิ้นสุดลงด้วยความสำเร็จ

ปาร์คลดความเร็วลง แล้วหยุดนิ่ง คนที่ตามมาจึงชะลอตามอย่างรวดเร็ว “พักก่อน”

“เจ็บมากใช่ไหม?”

คนถูกถามสงายิ้มขมขื่น “เจ็บแปลกๆ” มืออ้อมสัมผัสบาดแผลที่โดนจู่โจมจากเก่าเมื่อครู่ที่ผ่านมา “ดีแล้วใช่ไหมวะ กูไม่ได้อยากจะทำ...”

“เข้าใจ” คู่สนทนาพยักหน้า “ดีที่กูไม่ได้เป็นคนทำ ไฉนว่าต่างหากที่ทำ”

“ก็ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกแย่ๆ มันดีขึ้นไม่ใช่หรอวะไอ้บั่น”

“ช่วยได้นิดหน่อย” ชายผู้ถูกเรียกว่า บั่น หัวเราะร่วน พึงตัวนั่งลง พึงต้นไม้อย่างหมดแรง สายตาขุ่นมัวจ้องมองมือทั้งสองข้างสั่นเทา “ถึงจะปวดอย่างนั้น แต่สุดท้าย...มือที่ฆ่าคนก็เป็นมือกูอยู่ดี นาวามันก็แค่ชื่อที่กูนึกได้ตอนนั้น ใครจะคิดวะ ว่าอยู่ๆ ไอ้หมวดนนั้นมันจะถาม” เขาพวูหายใจเฮือกใหญ่ พลางหันมองหน้าเพื่อน “ถ้ามองในมุมของความเป็นอยู่ มันอาจจะถูกแล้ว”

“ถูกกับผีสิ แต่...มีทางเลือกอื่นหรือไงพวกเรา” ปาร์คก็มอมมณีภาวนาอีกครั้ง กำแน่นจนมือสั่นระริก “ถ้ามัน...ไอ้เก่า ตกอยู่ในสภาวะแบบเดียวกับกู มันก็คงทำ แบบเดียวกัน”

มณีภาวนากะพริบรูปรวบ คล้ายแสงสว่างจะไม่เจิดจ้าเท่าครั้งอยู่ในสถานที่อันถูกควร หัวใจของปาร์คเต้นระรัวเมื่อมองเห็นความหวัง

และความผิดมหันต์หลอมรวมกันเป็นกลุ่มก้อนสะท้อนกลับมา แววดา
สุดท้ายจากเก่าเป็นคำตอบที่ชัดเจนว่าบางครั้งความเจ็บปวดอาจเป็น
สิ่งเดียวที่สามารถเลือกได้ และมันไม่ใช่การลงโทษ แต่เป็นราคาของ
การตัดสินใจ

ปาร์คหันมองหน้าเพื่อนอีกครั้ง “ปั้น...ขอโทษนะ ทั้งหมดมันก็เป็น
เพราะ”

“เลิกพาล่ามเหอะ เราแก้ไขอะไรไม่ได้...ตั้งแต่เราเกิดมาแล้ว ถ้ามัน
จะมีใครสักคนที่ผิด ก็คงเป็นสักอย่างที่ทำให้เราเป็นแบบนี้แหละ แค่
มีชีวิตแบบนี้ก็ยากพออยู่แล้ว ยังจะมาบ่นเรื่องศีลธรรมอะไรนั่นอีก หรือ
จะเอาไปคืน ถ้ามันกลับใจตอนนี้ได้โดนกระสือพวกนั้นทิ้งแน่ๆ” บั้นขยับ
ลุกขึ้น เดินมาหาปาร์ค วางมือลงบนบ่าแผ่วเบา “เอาน่า...ทุกความถูกต้อง
เป็นอันเลือนลาง แต่ไม่มีใครเห็น”

“อืม” ปาร์คพยักหน้า หยัดกายลุกขึ้น หันมองกลับไปยังความมืด
เบื้องหลัง

เพียงวูบเล็กๆ ในใจเท่านั้นที่พาให้คิดว่าหากเก่าตามมาตอนนี้
บางอย่างอาจจะเปลี่ยนไป

แต่ก็เป็นได้เพียงความคิด

“อ้อมแรงไว้ก่อนก็ดีนะ ไม่ต้องรีบหรอก พวกนั้นคงยังตามไม่ทัน
ตอนนี้แน่ๆ” บั้นขยับเข้าหาเพื่อน วาดแขนคล้องคอ แล้วพากันเดินฝ่า
ความมืดไปยังหนทางข้างหน้า หนทางซึ่งยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีอะไรอยู่
เพราะทุกอย่างเริ่มต้นจากความไม่รู้ ไม่มีที่ไป ไร้ที่มา ปลายทาง
ข้างหน้าจึงยากยิ่งต่อการค้นหาคำตอบ

1

ชั้นล่วนชาดหายที่ไม่ได้นึกถึง

มานี่หม่นพลีวสะบัดในคำคืน สายลมนิ่งสงบ เเงจากกิ่งไม้ทาบพอกจากแสงจันทร์กระจ่าง ไร้ซึ่งการขยับไหวราวเย็นต้นตายไปแล้ว รื้อผ้ารอยตำไรเรียวแรง ทุกอย่างไร้ชีวิตชีวาจนน่าหดหู่ นี่คือการคำนึงถึงความสิ้นหวัง ในขณะที่เดียวกัน คนมอบสิ่งนี้ให้คงกำลังสุขเกษมเปรมปรีดีอยู่ ณ ที่ใดสักแห่ง

ห้องสี่เหลี่ยมอบอุ่นพลันหนาวเหน็บขึ้นมากะทันหัน แผ่นหลังเย็นวาบ เช็ดลิ้มตาอยู่ในความสลัวราง สายตาเริ่มปรับชินกับความมืด เขาเห็นทุกรายละเอียดในห้องนี้ กลอกตาไปมาด้วยความคิดฟุ้งซ่าน ไม่มีเรื่องราวดี ๆ ให้นึกคิด มีเพียงความสับสนกับคำถามนับล้านพรุ้งพรูออกมาไม่ต่างกับเศษฝุ่นที่กระจัดกระจายอยู่ในลำแสงนวล

พิธีอำวยพรเสร็จสิ้นไปแล้วหลายชั่วโมง ณ บึงภาวนาที่เคยงดงาม ชาวบ้านทั้งหมดต่างมารวมกันที่ลานประกอบพิธีด้วยแววตาหม่นเศร้า ราวกับพวกเขายังไม่อาจจะไว้วางใจทั้งสามคนมากขนาดจะเอาชีวิตลงเดิมพันกับแก้ววันที่เหลืออยู่ เช็ดสังเกตุเห็นความรู้สึกนี้อยู่ใน

แววตาของเก่า หมวดมาม กระทั่งตนเอง เงาสะท้อนดวงตาจากบึงขุนมัว
ชัดเจนกว่าคำพูดใด ไม่อาจเรียกได้ว่าพิริอานต์ดีสิทธิ์ แต่คงเป็นหนทาง
สุดท้าย หากต้องเลือกระหว่างความหวังและความตาย

เราเป็นใคร...

เป็นคนสำคัญพอที่จะแบกรับความหวังซึ่งผูกโยงกับชีวิตและ
อนาคตของผู้คนมากมายขนาดนั้นเชียวหรือ ?

เพราะทุกอย่างเริ่มต้นจากความไม่รู้ ไม่มีที่ไป ไร้ที่มา ปลายทาง
ข้างหน้าจึงยากยิ่งต่อการค้นหาคำตอบ - นี่คงเป็นช่วงเวลาสุดท้ายให้
ได้หวนคิดย้อนกลับไปสู่ที่มาของตัวเอง เขาไม่ได้เข้ามาเพื่อทำภารกิจอัน
ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ ทุกอย่างมันรวดเร็วและชวนให้รู้สึกเหมือนตัวเองตายไป
แล้วปรากฏตัวอยู่ในโลกไม่รู้จัก ผิดแปลกจากสถานที่ที่จากมา

“ไม่ต้องไปด้วยกันก็ได้นะ...”

เข็ดตະดั่ง เมื่ออยู่ๆ เสียงของเก่าก็แว่วเข้ามาแทรกกับห้วงความคิด
ล่องลอย ชายหนุ่มไม่ได้ตอบกลับไปในพื้นที่ มือขยับเข้าไปสอดประสาน
กันในความมืด ต่างกระชับกันไว้แม้สั่นระริกขึ้นเหนือ ไร้คำพูด ต่างรู้ว่า
ตอนนี้ไม่มีใครสามารถสงบจิตใจได้อย่างที่ควรเป็น

เก่าเอ่ยต่อ “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับมึงด้วยซ้ำ”

“กูห่วงมึง”

เตี้ยงขยับยวบยาบ เมื่อเก่าค่อยๆ พลิกตัวตะแคงข้างหันมาหา “กู
คิดมาตลอดว่าจะอยู่กับมึงต่อไปยังไฉ่ คิดจนกระทั่งว่าไอ้ที่เรากำลังเรียก
ว่ารักจริงๆ หรือเปล่า ?”

“...”

“ถ้ากูรักมึง กูต้องไม่เอามึงไปเจอเรื่องพวกนี้ด้วย”

เซ็ดเงียบไปครู่หนึ่ง “ถ้ากูรักมึง...กูต้องไม่ปล่อยให้มึงไปคนเดียว”

“เซ็ด เราไม่ใช่ซูเปอร์ฮีโร่ เราแมงก็แค่วัยรุ่นทั้งคู่ กูไม่รู้ว่าจะต้องเจออะไร แค่...ไ้ปาร์คูกก็แทบสู้กับมันไม่ไหว แต่เนื่เรากำลังจะไปไหน ก็ยังไม่รู้ แล้วต้องเจอคนที่ เป็นแบบนี้ เต็มไปหมด” มือที่จับกันกระชับแน่นจนเริ่มเจ็บ “กูไป เพราะกูทำเพื่อครอบครัวของกู เพื่อ เผ่าพันธุ์ เพื่ออะไรสักอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง แต่มึงยังมีบ้านให้กลับ มีคนที่รออยู่ คนที่มึงไม่จำเป็นต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อเขา”

“คูมึง...ไม่อยากจะให้กูไปจริงๆ” เซ็ดเสียงแผ่วลง

“เพราะกูไม่ใช่ฮีโร่ กูอาจทำไม่ได้ อาจช่วยใครไม่ได้ ช่วยมึงไม่ได้... หรือช่วยกระทั่งตัวเองยังไม่ได้”

“กูเข้าใจ แต่ที่กูไป เพราะ เผื่อ กูอาจจะช่วยมึงได้...สักทาง”

“เซ็ด เรื่องนี้มันคนต้องเสียใจ”

“เรื่องนี้ไม่มีใครไม่เสียใจ” เซ็ดพลิกตัว เอื้อมสัมผัสใบหน้าอีกฝ่าย แก้มเปียกปอนไปด้วยน้ำตา “ร้องทำไม”

“มัน...ไม่มีเวลาให้เราคิดเลยด้วยซ้ำ ไม่มีเวลาให้ทบทวนว่ามันควรจะเป็นแบบนี้ หรืออย่างอื่น”

“พรุ่งนี้เราค่อยคิดกัน ตกลงไหม...เรา ที่ไม่ได้หมายถึงมึงคนเดียว นะ” เซ็ดตัดบทเพียงเท่านั้น เขาปล่อยมือออกจากกัน สอดแขนข้างหนึ่งเข้าประคองลำคอเก่า ชูดรวงให้ขยับเข้ามาใกล้พอที่จะวาดแขนกอดให้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ สองกายแนบชิดกันในคำคืนแห่งความปวดร้าว ใครขอเพียงฉากแห่งความเศร้านี้จะไม่ใคร่ต้องร่วมแบกรับ

ด้วยอีกแล้ว

รุ่งเช้า แสงอาทิตย์เลยพ้นทิวเขา ชาวบ้านบึงภวนาต่างมาร่วมกัน
ส่งทั้งสามคนที่เชื่งบันไดทางเข้าออกหมู่บ้านโดยมีหมอสันต์เป็นผู้นำ
ตามด้วยครอบครัวของเก่า เป็นภาพที่สวยงาม ควรค่าแก่การจดจำ ต่าง
รู้ดีว่ามันมีโอกาสจะเป็นการพบเจอครั้งสุดท้าย

แม่เกตุสวมกอดลูกชายแน่น แม้ไม่มีน้ำตาแต่ก็ปรากฏเค้าลาง
ของความเจ็บปวดสะท้อนออกมาจากดวงตาคู่นั้น ส่วนผู้เป็นพ่อเข้ามา
สวมกอดทั้งสองคนเอาไว้อีกที

“ถ้าเลือกได้ พ่ออยากจะไปเอง”

“พ่อต้องดูแลคนทางนี้” เก้าเอ่ย แล้วค่อยๆ ออกจากอ้อมกอด มือ
ที่จับไว้ค่อยๆ ห่างกันออกไปอย่างช้าๆ

หมอสันต์ขยับเข้ามาหาหมวดถาม “ฝากดูแลน้องๆ ด้วยนะ ส่วน
ทางนี้หมวดไม่ต้องห่วง เราจัดการได้”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้า “หมอเล็กเรียกผมว่าหมวดเถอะครับ
นับจากนี้ผมไม่รู้ว่าต้องทำร้ายหรือฆ่าใคร... ให้ผมเป็นแค่คนธรรมดาที่พอ
ผมไม่ใช่ตำรวจอีกต่อไปแล้ว หลังจากนั้นผมอาจ...มือเปื้อนเลือด”

“เราเข้าใจ” ผู้ประกอบพิธีตอบชายหนุ่ม “มันอาจจะไม่ถูกต้อง
แต่สำหรับครั้งนี้พวกปอบทำผิดมหันต์ที่เลือกเข้ามาอยู่ร่วมกับเราที่
ไม่เคยไปทำอะไรให้ใคร ถ้าหากจะต้องสู้ หรือเช่นฆ่า จงจำไว้ว่าเราไม่ใช่
คนที่เริ่มก่อน” พุดจบ เขาก็หันมาทางเชิด ที่ยืนเก้ๆ กังๆ ก่อนเดินเข้าไป
หาเพื่อยื่นไม้เท้าของตัวเองให้ “รับไว้”

“ค...ครับ ?”

“เรามั่นใจได้ว่าการที่ความทรงจำไม่ถูกลบหายไปเพราะความพิเศษบางอย่าง ถึงไม่อาจบอกได้ในตอนนี้ แต่ยังไม่ชะงักการเดินทางไปตัวเปล่า ก็คงไม่ดีเท่าไร”

เข้ได้รับไม้เท้าที่ส่วนหัวไม่ทำถูกสลักเป็นกะโหลกและยังสลักบางสิ่งไว้ในดวงตาทั้งสองข้าง รู้สึกขนลุกชูเมื่อจ้องเข้าไปแล้วรู้สึกเหมือนถูกสายตาคู่หนึ่งมองกลับมา

“นั่นเป็นเสียงพิเศษของมณีภาวนา เรามั่นใจว่ามันจะช่วยเหลือทั้งสามคนได้ไม่มากนักน้อย เพราะมณีรู้ดีว่าทั้งหมดทำเพื่อการทรงคืน ไม่ใช่แย่งชิง”

หมดเวลาร่ำลากันแล้ว ทั้งสามคนรับฟังถ้อยคำอวยพรก่อนที่จะหันหลังแล้วออกเดินทางสู่ชั้นบันไดสูงชัน แว่เสียงอวยพรลั่นหลามก้องกังวานตามหลังช่วยส่งทางไม่หยุด

“ไม่ต้องหันไปแล้วนะ” ภามพูดกับน้องๆ เขาซึ่งอยู่หลังสุดยกมือด้านหลังให้เดินต่อไป อย่าหยุด

ใช้เวลาไม่นานก็ข้ามสะพานกลับลงมาสู่บ้านของลุงจรรยา รถโดยสารเก่าคร่ำครึจอดอยู่ได้รั่มไม้ บรรยากาศในบ้านที่อยู่ลึกเข้าไปในเงาเงียบบันพิกล

“ผมว่าจะถามอยู่ ที่นี้ไม่มีใครอายุชั้ยถึงห้าสิบปี แต่ทำไมลุงจรรยาเขาถึงดู...”

“เขาเป็นมนุษย์ธรรมดา” ภามเอ่ย “เมียของเขาต่างหากที่เป็นผู้ถอดหัว ทั้งสองอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่สมัยเป็นวัยรุ่น แต่เพราะมนุษย์

ไม่สามารถอยู่ในหมู่บ้านได้ เมียของเขาเลยขอออกมาอยู่ตรงนี้แทน เห็นว่าทางผู้นำหมู่บ้านห้ามไม่ได้ แต่ทั้งสองก็ไม่ได้ทำอะไรผิด ลุงแก่ก็เลยได้อยู่มาจนถึงตอนนี้แหละ ความรักนี้...วิเศษไปเลยใช่ไหมล่ะ สองคนก็น่าจะเข้าใจนี้” เขาหันมาหลิวตามองทั้งสองคน ยกนิ้วชี้ขึ้นมาประกบกันด้วยท่าทางเฝ้าหยอก นั่นทำให้เก๋หันหน้าหลบตาไปอีกทาง ส่วนเซ็ดมุ่นคิ้วหน้าแดงกำ

“อันหลังไม่ต้อง” เซ็ดบ่น “ไปกันเหอะพี่”

“เค” งามเดินเข้าไปใกล้ตัวบ้านมากขึ้นแล้วตะโกนร้องเรียกเจ้าของบ้าน

เป้าหมายการเดินทางแรกคือกลับไปยังสถานศึกษาเดิมที่เคยเรียนร่วมกัน เพื่อสอบถามที่อยู่ของปาร์คให้แน่ชัด แม้เก๋จะสนิทกับปาร์คมาหลายปี แต่ก็ไม่เคยมีสักครั้งที่จะได้ไปบ้านอีกฝ่าย ส่วนมากก็มีแค่ทางปาร์คแวะมาขลุกอยู่หอพักของเขาเท่านั้น ด้วยเป็นคนง่าย ๆ และไม่อยากจะก้าวก่ายชีวิตใคร ทั้งยังคิดว่าเป็นเรื่องไม่จำเป็นต้องรู้ เลยปล่อยผ่าน นึกแล้วก็รู้สึกพลาดไปตั้งแต่ตอนนั้น

ยังไม่ทันที่จะได้คิดอะไรต่อ งามที่เดินเข้าไปถึงหน้าเรือนชานก็วิ่งออกมาหน้าตาตื่น “กว่าเป็นเรื่องละ”

สองคนที่รออยู่สัมผัสความรู้สึกไม่ปกติได้ชัดเจนผ่านน้ำเสียง รู้โดยไม่ต้องได้รับการเชิญชวนว่าควรเข้าไปเห็นด้วยตาตัวเอง และเมื่อเดินเข้าไปใกล้ตัวบ้านเรื่อยๆ สิ่งต้อนรับกลับไม่ใช่คำทักทาย แต่เป็นกลิ่นเหม็นเน่าลอยมาตามสายลม หนักหน่วง รุนแรงจนแทบอาเจียน

เซ็ดเดินตามงามเข้าไป ยกคอเสื้อขึ้นมาปิดจมูก ภายในบ้านไม่

ปะสังกะสียกพื้นสูงเทียมขาคูมิดสลัว คนเดินนำหีบไฟฉายขึ้นมาส่องเข้าไปด้านในสุด ก่อนจะได้เห็นมือบวมอืดสีคล้ำเข้มโผล่ออกมาจากบานประตูที่แง้มไว้เล็กน้อย หมวดกามกัณฑ์กรอด คนข้างๆ ยืนนิ่งตัวสั่น รู้สึกท้องปั่นป่วนจนอยากสำรอก

“แม่ง...มันทำขนาดนี้เพื่อไม่ให้เราตามทันเลยหรอวะ ?” เช็ดพูดผ่านไรรพิน

“พี่ว่าไม่” งามแย้ง เหลียวมองผ่านไหล่ไปทางรถโดยสารคันเก่า “ถ้าจะทำ พังรถดีกว่ามาคน”

พี่ใหญ่เดินขึ้นไปบนบ้าน ไม้อัดปูพื้นส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดยวบยวบไปตามก้าวเดินไม่มั่นคง งามตั้งสติให้มันกว่าเดิม เพราะรู้ว่าหากเป็นอย่างนี้ คงไม่ใช่เพียงหนึ่ง ชายหนุ่มระวังทุกอย่างก้าวจนกระทั่งเดินเข้าไปถึงหน้าห้องนอน วาดเท้าแง้มประตูเปิดให้กว้างขึ้น จนกระทั่งได้เห็นร่างของลุงจรรยาอนตายอยู่ในสภาพไม่น่ามอง พร้อมกับมิดทำครว้ปักอยู่กลางอก หากแต่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกเย็นวาบทั่วสันหลังคืออ็กร่างบนฟูกอัดขึ้น

โครงกระดูกมนุษย์ท่ามกลางรอยดำด่างซึ่งแห้งกรังไปแล้ว

เสียของลุงจรรยา...ทุกคนรู้ว่าเธอป่วยติดเตียงมาหลายปี แต่ไม่มีใครรู้ว่าหลังจากนั้นเป็นอย่างไร เพราะฝ่ายสามีไม่บอกกล่าวเรื่องราวความเป็นไปแก่ใครเลยสักคน ทั้งหมดจึงรู้เพียงว่าสองคนยังรักและใช้ชีวิตร่วมกัน ตอนนี้เหลือเพียงสิ่งเดียว...คือความรัก แต่ไม่ได้ใช้ชีวิตด้วยกัน

ชายหนุ่มนึกถึงช่วงเวลาก่อนหน้านี้ จินตนาการถึงตอนลุงจรรยาต้องเสียภรรยาไป ความเสียใจที่ต้องพลัดพรากจากคู่ชีวิตคงเจ็บปวดและทุกข์ตรมเกินกว่าจะยอมรับความจริง เขาไม่ได้ทำอย่างไรกับเธอ ปล่อย

ไว้อย่างนั้น ให้ชีวิตร่วมกันไป คิดว่ายังคงมีชีวิต อยู่กินกันเช่นสามีภรรยา
กระทั่งวันเวลาได้ย่ำเตือนถึงความเป็นจริงข้อสุดท้าย

ความตายแน่นอนกว่าคำว่าตลอดไป

เลือดและน้ำเหลืองจึงนองทั่วพื้น กลิ่นรุนแรง ภามคิดว่าตัวเอง
ภูมิต้านทานดียังถึงกับวิงเวียน เขาค่อยๆ ย่ำเท้าเข้าไปสำรวจภายใน
ห้องอย่างละเอียด ข้าวของทุกอย่างยังวางอยู่ที่เดิม ไร้ร่องรอยการต่อสู้
มันทำร้ายลงจรรยาตอนนอนหลับอยู่ และแกคงพยายามหาทางเอาชีวิต
รอดจนมาหยุดได้เพียงประตูนี้ แต่ทำไมถึงต้องฆ่า...ในเมื่อถ้าจะต้อง
ขัดขวางการเดินทางของพวกเขามีวิธีอื่น

คำตอบมีเพียงอย่างเดียว...พวกปอบไม่ได้สนใจเรื่องศีลธรรมอะไร
พวกนั้น

กระทั่งเดินเข้าไปถึงจุดด้านในสุดของห้อง ผนังความยาวราว
สี่เมตรประดับด้วยสังกะสีเชอร์อะสนิมประมาณเจ็ดแผ่น ส่วนพื้นที่ราว
ครึ่งเมตรด้านขวาสุดกลับถูกปิดด้วยผ้าม่านทึบ หมวกถามกวาดผ้าม่าน
ออก ทันทีเมื่อส่องไฟเข้าไปด้านในก็รู้ถึงเหตุผลที่ลงจรรยาถูกฆ่า

ห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดเล็กปิดทึบทุกด้าน แม้จะชัดเจนว่ารกร้าง
ไม่ได้ถูกใช้งานมานานแล้ว แต่ก็ยังมองออกว่าสถานที่แห่งนี้เคยถูกใช้
เพื่อจุดประสงค์อะไร

หัวใจของภามเจ็บแปลบ มันคือห้องมืดสำหรับล้างฟิล์ม

นี่คือชิ้นส่วนสุดท้ายของคดีฆาตกรรม...ที่มาของรูปอนาจาร
เยาวชนทั้งหมด

2

ข้อความที่ส่งไป

“เราลืมนิดเรื่องนี้กันเลย” งามเดินออกมายืนหน้าบ้านของลุงจรรยา หลังจากหาฤกษ์เจอได้เรียบร้อย หมูนั่นไปมาในมือพลางจ้องมองกลับไปยังบ้านหลังนั้น หัวใจสั่นสะท้าน มันควรเป็นบ้านอันสงบเงียบและเปี่ยมรัก ครึ่งนี้กลับมืดหม่นและเต็มไปด้วยคำถาม

“พี่คิดว่าใครเป็นคนฆ่า”

“ตอนนี้มันทั้งสำคัญและไม่สำคัญ ทั้งหมดจบไปแล้ว จบแบบจริงๆ” งามถอนหายใจ “นานแค่ไหนนะ ที่เสียแกลตายไปแล้วจนเหลือแค่โครงกระดูก ถ้าไม่มีห้องมีดนั้น ทุกอย่างคงดูหดหู่มากกว่านี้แท้ๆ - สองคนรอพี่อยู่นี่ก่อน พี่จะกลับเข้าไปแจ้งทางหมู่บ้าน อย่างน้อยๆ ศพก็ควรถูกทำพิธี ต่อให้เขาไม่ใช่คนที่ดี แต่เขาก็เป็นคน”

ทุกๆ อย่างเสร็จสิ้นในระยะเวลาไม่นานนัก งามไม่รอให้ชาวบ้านออกมาช่วยกันขนย้ายร่างของลุงจรรยา จัดการทุกอย่างจนเสร็จก็ออกเดินทางกันทันที ณ เวลานั้น ทั้งสามคนเหมือนเพียงเรือน้อยในมหาสมุทรคลื่นเท้งเต้งไร้ทิศทาง ยังไม่รู้แน่ชัดด้วยซ้ำว่าจะทำภารกิจดังกล่าวเสร็จสิ้น

ได้ในกรอบเส้นตายที่ขีดไว้หรือเปล่า

ราวสองสัปดาห์ที่ใช้ชีวิตอยู่ในบึงภาวนา เชื้อตหิบบทศัพทที่ขึ้นมาเป็นครั้งแรก ทันทิที่รณบุโรทั่งเหยียบขึ้นบนถนนสายหลัก ขีดสัญญาณโทษัพทก็กลับมาใช้ได้ทันที จอโทษัพทก็กลับว่างเปล่า ไม่มีการแจ้งเตือนใดๆ เติ่งขึ้นมา นอกจากแอปพลิเคชันขายของออนไลน์ ไม่มีข้อความจากเพื่อนสักคน อาจเพราะต่างรู้ดีว่าช่วงเวลาในรัฐสถานศึกษา นั้นจบลงแล้ว หนทางใหม่ย่อมแตกต่าง วันวานค่อยๆ ลบเลือนอย่างไม่มีใครตั้งใจ

แต่กระทั่งแม่...ก็ไม่มี ?

มันไม่ใช่ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ หรืออื่นใด เชื้อรู้ดีว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองก็เป็นอย่างนี้มานานแล้ว เพราะไม่เคยถามเรื่องพ่อ และไม่เคยคิดถาม จำความได้ก็เห็นเพียงแต่หน้าแม่ เธอพยายามจะเลี้ยงเขาให้เติบโตขึ้นมาอย่างเข้มแข็ง หลายครั้งดูเป็นคนไม่อ่อนโยน ปากว่ามือถึง น้อยครั้งจะได้รับการลอบประโลมเมื่อได้รับบาดเจ็บจากอะไรสักอย่างจนร้องไห้ แม่จะพูดคำเดิมอยู่บ่อยๆ ต้องเข้มแข็ง เมื่อโตขึ้นปัญหามันจะหนักกว่านี้อีกไม่รู้เท่าไร ถ้าก้าวผ่านตรงนี้ไม่ได้ ก็เป็นผู้ใหญ่ไม่ได้

ครั้งหนึ่งตอนไปวิ่งเล่นแถวสนามเด็กเล่นในหมู่บ้าน เขาไปเล่นกับเด็กคนอื่นๆ ตอนนั้นน่าจะยังไม่ขึ้นชั้นประถม แม่ไม่ทำอะไรเลย นอกจากยืนอยู่ห่างๆ จากนอกรั้วเตี้ยๆ ทำจากยางรถยนต์ผ่าครึ่ง มองดูเขาพยายามปีนขึ้นชิงช้าด้วยตัวเอง พยายามดิ้นขาไปมาเพื่อให้มันแกว่งไกวในขณะที่เด็กคนอื่นๆ มีครอบครัวคอยช่วย

เจ็ดยังจำเสียงหัวเราะของเด็กคนข้างๆ ได้ - พยายามปีนบันไดขึ้นไปบนกระดานลื่น ทั้งที่กลัวความสูงจนขาสั่น ถูกเด็กคนอื่นๆ หัวเราะเยาะ แต่เขาก็พาตัวเองสไลด์ลงมาได้อย่างสวยงาม เชื้อทำทุกอย่างที่เห็นจากเด็กรอบตัว อะไรก็ตามที่เขาเหล่านั้นทำแล้วพ่อแม่จะปรบมือให้ ชมว่าเก่งมาก แล้วก็หันกลับไปมองแม่ซึ่งยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม สองมือถูแบบลำตัว ไร้ปฏิริยาตอบสนอง กระทั่งเจอเด็กเจ้าถิ่นเข้ามารังแก

เจ็ดยกผลึกจนลึ้ม เข้าแตก แต่เขาไม่ร้องไห้สักอะ เพราะรู้ว่าต่อไปให้ทำอย่างนั้น แม่ก็ไม่คิดจะเดินเข้ามาเพื่อปกป้อง ในตอนนั้นเด็กชายตัวเล็กสู้ยิบตา เขาเจ็บ เด็กเกเรนั้นก็เจ็บไม่ต่าง ต่างกันตรงที่สุดท้ายแล้ว คนมีน้ำตากลับเป็นอีกฝ่าย แม่เพียงตะโกนเรียกบอกเขาว่าถึงเวลากลับบ้านแล้วเท่านั้น - เขาถามแม่ไปว่า “หนูเก่งไหม ?” ตอนแม่กำลังทำแผลบริเวณหัวเขาให้ แอลกอฮอล์สัมผัสผิวแสบร้อน ก็ยังอดทนไม่ให้แม่เห็นน้ำตา แม่เพียงตอบว่า “ถ้าลูกไม่ปกป้องตัวเอง บาดแผลทั้งหมดจะตกมาที่ลูกคนเดียว” เขาในวัยเด็กไม่เข้าใจ...จนกระทั่งตอนนี้

เจ็ตรู้ดี - อาจจะ...ว่าแม่ไม่ได้ผิด เพราะไม่รู้ว่าเธอผ่านชีวิตมาอย่างไร ความรัก ครอบครัวยุคโบราณตั้งต้นเลวร้ายแค่ไหนจากผู้ชายที่เขาไม่แม้แต่จะเคยเห็นหน้า จึงมีทั้งข้อดีและข้อเสีย อาจไม่ได้รับความอบอุ่นหรือการปลอบประโลม แต่ก็ได้รับความทรงจำและความเข้มแข็งจากวันคืนเหล่านั้นติดตัวมาไม่น้อย แต่เพราะไม่เคยได้รับคำชม จึงทำให้เจ็ดยังไม่เคยรู้ว่าหลายๆ สิ่งที่ทำ มันดีพอหรือยัง แต่ไม่มีสักครั้งที่เขาคิดว่าแม่ไม่รัก

แม่อาจจะไม่เลี้ยงดูเขาด้วยการโอบอุ้มเอาใจ...แต่ก็ไม่เคยทำให้

เขาล้มแล้วลุกขึ้นยืนไม่ได้เลยสักครั้ง

เพราะแบบนั้น เขาจึงเลือกที่จะส่งข้อความกลับไปหา

“ผมกำลังจะกลับครับ...ขอโทษที่หายไปหลายวัน ผมปลอดภัยดี
น่าจะถึงบ้านดีกๆ”

เขาปิดจอโทรศัพท์ เก็บลง จ้องมองเส้นทางตรงหน้าด้วยความรู้สึก
ว่างเปล่าพิกล ความรู้สึกตอนอยู่บนรถคันนี้ระหว่างตอนมากับตอนกลับ
ต่างกันโดยสิ้นเชิง กระทั่งพักใหญ่ รถแล่นเข้าสู่เขตเมือง โทรศัพท์ในมือ
ก็สั่นอีกครั้งพร้อมกับข้อความตอบกลับสั้นๆ

“แม่เตรียมข้าวรอนะ”

“เป็นอะไรหรือเปล่า ?” เสียงของเก่าดึงความคิดที่ล่องลอยกลับ
คืน

เจ็ดสะดุ้ง แต่ก็เลือกที่จะหันไปยิ้มให้คนข้างๆ “ไม่หรอก...แค่คิด
ว่าต้องนั่งรถทัวร์กลับบ้านก็เหนื่อยจะแย่”

“นั่นเราก็ไปกันเองเลยไหมล่ะ ?” ภามแทรก

“ชาติหน้าคงถึงอะพี” เข็ตว่า “เอาไอ้เศษเหล็กนี้ไป นั่งวินมอเตอร์ไซด์
ไปดีกว่ามั้ง”

“เข้าเมืองได้แล้วก็บูลลี่กันที่เลยนะมึง” พีใหญ่หัวเราะร่วน “บอก
ที่บ้านหรือยังล่ะ ?”

“เดี๋ยวค่อยบอก ว่าจะมีเพื่อนไปค้างด้วยครับ”

“บอกว่าจะเอาลูกสะใภ้ไปไหนล่ะ” ได้ทีก็เอาใหญ่ ภามระเบิด
เสียงหัวเราะลั่นห้องโดยสาร เก้าที่นั่งตรงกลางไม่ได้แย่งอะไร หน้าแดงก่ำ
อมยิ้ม

“นี่ถ้าไม่เกรงใจว่าเป็นพี่กูถีบหน้าแล้วนะพี่”

“อื้ย...โมให้ร้ายกลบเกลื่อน”

“ไอ้พี่ภาม!”

“คร๊าบ”

เซ็ดหันไปถลึงตามอง พุดโดยไม่มีเสียงใดๆ ออกมา แต่คงไม่มีใคร
เดาผิดหรอก ว่าเขาพุดว่า...ไอ้เซี่ย!

3

เราเหมือน...เราต่าง

“ข้ามเขาอีกลูกเดียวก็ถึงทางเข้าแล้ว ไม่ต้องเร่งเกินไปก็ได้มั้ง” บ๊นหันมามองคนข้างๆ ตอนนี้เริ่มมีอาการคล้ายเป็นไข้จากบาดแผล ตั้งใจไม่เอ่ยชื่อ ไม่ใช่จำไม่ได้ แต่ไม่ปรารถนาจะจดจำชื่อคนที่ต่อจากนี้ จะไม่ต้องวนมาพบเจอกันอีก

แม้จะไม่ได้ใช้ความเร็วในการเดินทาง แต่ทั้งสองก็ไม่ได้ใจเย็นมากพอจะเดินชมนกชมไม้ ปาลึกไม่มีอะไรให้พิศมัยขนาดนั้น พวกเขาไม่ใช่นักท่องเที่ยว และอีกอย่าง สำหรับบ๊นแล้ว ป่าแห่งนี้เขาเห็นมาทั้งชีวิต จำต้นไม้ได้ทุกต้น ใบหญ้าทุกใบ ต่อให้หลับตาเดินก็ยังวิ่งเล่นได้ เหตุผลที่ความเร็วในการเดินทางลดลงคือบาดแผลของปาร์คที่ถูกอดีตเพื่อนกัดเสียจนเจ็บว บาดแผลไม่กว้างแต่ลึก ทั้งยังไม่มีช่วงเวลาให้พักผ่อนเพราะฝันจะไปยังจุดหมายให้เร็วที่สุด ผลคือมีแต่เสียกับเสีย ทั้งแรง และร่างกาย

“อีกสักพัก ค่อยพักกันก็ได้” ปาร์คเอ่ยเสียงเครือ คราบเลือดบริเวณหัวไหล่ซึ่งเคยชุ่มโชกแห้งกรังไปแล้ว แม้ตอนนี้เลือดจะเปียกปอน

ไปด้วยเหื่อ เขาหันมองเพื่อน “ขอบคุณนะป็น ไม่มีมึงคงแย่วะ กูเองคงคิดอะไรไม่ได้แบบมึงหรอก มึงควรออกไปอยู่ข้างนอกนั่นแทนกู ไม่งั้นทุกอย่างอาจจะไม่ยากแบบนี้”

“หมายถึง...เพราะมึงชอบไอ้หนุ่มนั่นใช่ไหม”

ปาร์คเงิบ

“กูก็ยังยืนย่นเหมือนเดิม ต่อให้สุดท้ายมันจะมีคนตาย แต่ถ้ากูต้องฆ่า กูจะไม่ฆ่าคนดี มันอาจพลาดที่ไอ้ตำรวจนั่นเสือกพลาดจนเกือบโดนฆ่า พักก่อนเถอะวะ” ปั้นยกมือทำท่ายอมแพ้ แล้วเดินไปนั่งลงบนโซติดินใกล้ๆ ได้ยินเสียงธารน้ำไหลเอื่อยอยู่ไม่ไกล อยากไปให้ถึง แต่ตอนนี้สองขาก็สั่นสะท้านไปหมด “จะว่าไ้ดี ทุกอย่างมันก็บังเอิญจนเหมาะเจาะไปหมด หลังจากที่ให้มึงไปสะกดจิตเพื่อนมึง ความจริงที่โคตรน่าแหวะก็ไหลออกมาเรื่อยๆ อีกอย่าง จะบอกว่ากูทำทั้งหมดก็คงไม่ได้ เพราะว่าพวกนั้นมันก็ลงมือทำกันเองทั้งนั้น ตามประสาวัวสันหลังหะ มึงฆ่ากู กูฆ่ามึง ถ้าจะขอบคุณ คงต้องขอบคุณคนตายแล้วละวะ”

“มึงนี่ชีวิตปฏิเสธคำชมจริงๆ นะ”

“ไม่ได้อยากเหลืงนี้หว่า” ปั้นขำคิก “แล้ว...คิดว่าจะกลับไปข้างนอกนั่นอีกไหม หลังจากนี้”

ปาร์คใช้เวลาคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนส่ายหน้า “อาจจะไม่แล้ววะ มึงก็รู้ว่าแค่เอาของนี่กลับไปหมู่บ้านแล้วมันก็ยังไม่จบ ทุกๆ คนก็ยังคง...ไม่ชอบใจอยู่ดี”

“คนเรามันก็ี้แหละ ไม่มีใครอยากจะถูกรับรู้สึกผิดหรืออกเพื่อความสบายใจก็ต้องหาใครสักคนเป็นเหยื่ออารมณ์ แหย่น้อยที่ครั้งนั้

มันกลายเป็นมึง”

“มันควรเป็นภูนั่นแหละ ถูกแล้ว”

“แต่กูไม่ได้คิดแบบนั้นไง” บันยกโหล “มึงก็รู้...ว่ากูไม่เคยโกรธอะไร
มึง ต่อให้มึงฆ่ากู กูก็ยังจะวาดพันธะไว้กับมึงเหมือนเดิมนั่นแหละ”

บันจ้องมองหน้าเพื่อน ปาร์คยังไม่คลายจากความเจ็บปวด
มหาศาลที่ปกปิดเอาไว้...กูจะโกรธมึงได้ยังไงวะ ก็ชีวิตนี้กูมีแต่มึงนี่หว่า

บันไม่รู้ว่ามีผู้คนนิยามคำว่าเพื่อนเอาไว้อย่างไร สำหรับเขาแล้ว
เพื่อนคือคนสำคัญมากพอจะฝากชีวิตเอาไว้ ไม่ว่าจะทำตอนอยู่ต่อหน้า
หรือหันหลังให้ ปาร์คคือคนเดียวที่เขาไม่เคยระแวงว่าจะถูกทำร้ายหรือ
หักหลัง เป็นทั้งเพื่อน และซอຍกเว้นทั้งหมดในชีวิต

นับตั้งแต่พอกาไป คำว่าครอบครัวของบันก็พังทลายลงไปเหลือเพียง
เศษซากความฝันเคยอบอุ่น เดิมทีเขาเองก็ไม่ใช่คนถูกเลือกรักจาก
แม่อยู่แล้ว เธอรักพี่ชายของเขายิ่งกว่าชีวิต รักมากเสียจนกล้าเรียกเขา
ว่าซาตกรเพื่อปลอบประโลมจิตใจอันร้าวรานของตัวเอง เขามั่นใจว่าแม่
รู้ แต่ไม่ยอมรับมัน...ไม่ยอมรับว่าเขาไม่ได้ทำให้พี่ต้องตาย

บันมีพี่ชายชื่อ ปิน อายุห่างกันสี่ปี ตั้งแต่จำความได้ เส้นแบ่ง
ระหว่างความรักและความรังเกียจถูกขีดขึ้นอย่างชัดเจน พี่ชายไม่เคย
ต้องทำอะไรด้วยตัวเองสักอย่างเดียว ตั้งแต่ตื่นจนถึงนอน แม่จะคอย
เอาอกเอาใจทุกอย่าง อย่าง ขณะที่ปลอຍปลละละเลยบันให้ใช้ชีวิตด้วยความ
พยายาม มาตั้งแต่ตอนนั้น

พยายามจะเป็นเหมือนพี่ พยายามจะเข้มแข็ง พยายามจะให้
แม่รักและชายตามอง เขาไม่มีสิทธิ์ร้องไห้ รู้ดีว่าถ้ามีน้ำตา จะไม่มีคำ

ปลอบโยน นอกจากตีซ้ำจนแขนชาลาย แม่เคยบอกว่าพี่จะเป็นความหวังให้กับครอบครัว จะเติบโตไปเป็นคนสำคัญมากๆ เพราะจดจำถ้อยคำนั้นมา บั้นจึงมั่นใจว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหากว่าใช้ชีวิตให้เหมือนพี่ เขาเป็นเยี่ยงอย่างก็จะเป็นคนสำคัญได้ในสักวันหนึ่ง พี่ชายคือแบบแผนของการดำเนินชีวิตนับแต่นั้น

แต่แบบแผนของชีวิตของพี่ชาย คือการไม่มีเขาอยู่

ทุกอย่างเริ่มต้นและสิ้นสุดลงในวันที่เขาคิดว่าพี่รักเขามาตลอด แม้ที่ผ่านมาสายตาของพี่ชายและแม่ตอนมองมายังบ้านจะไม่ต่างกัน รังเกียจเฉียดฉันท่ราวกับการมีอยู่ของเขาเป็นร่องรอยต่างพร้อยของชีวิต มีเพียงพ่อซึ่งคอยปลอบประโลมเขา ว่านี่คือบททดสอบของความเข้มแข็ง ถ้าผ่านสถานการณ์นี้ไปได้ ต่อให้วันข้างหน้าโลกจะเลวร้ายหรือพังทลายลูกก็จะมีชีวิตรอด แม้ระหว่างนั้นเขาอยากจะหายไป - ที่ไหนสักแห่ง นอกเขตหมู่บ้าน จมหายไปในสุสานโครงกระดุก หรือเพียงรอยแยกเล็กๆ บนเปลือกไม้ต้นโปรด ตรงไหนก็ได้ เพราะเขามั่นใจแค่สิ่งมีชีวิตเล็กๆ

พี่ชายชวนเขาไปเล่นน้ำ บอกว่าจะฝึกว่ายน้ำให้ เพราะถ้าโตไปแล้วว่ายน้ำไม่เป็นก็จะไม่ถูกผู้คนยอมรับ คนที่มีวิถีชีวิตผูกพันกับธรรมชาติ ทั้งท้องฟ้า ต้นไม้ และสายน้ำ ทว่าบ้านไม่รู้จักการพยายามเอาชีวิตรอดจากการถูกจับกดน้ำเป็นการฝึกด้วยหรือเปล่า วินาทีนั้นเขาพยายามสู้อย่างสุดกำลัง แม้ลมหายใจจะเริ่มหมด ดิ้นดิ้น ตะเกียกตะกายอย่างน่าสมเพช ทั้งจิกและข่วนมือของพี่ ส่งสัญญาณอะไรสักอย่าง บอกว่าเขาไม่ไหวแล้ว ยอมแพ้แล้ว ถ้านานกว่านี้อาจจะต้องตาย แต่ยังต่อต้าน

ก็ยังถูกกดจมลงไปเรื่อย ๆ

กระทั่งเฮือกสุดท้ายถูกปล่อยออกมาพร้อมกับมวลอากาศผุดพวยพุ่ง บันค้อย ๆ จมดิ่งลงไปสู่ก้นบึ้งของสายธาร แต่ลืมหูลืมตาขึ้นอีกครั้งก็เห็นว่าแม่ร้องไห้อยู่ตรงหน้า ในขณะที่ปาร์คนั่งตัวเปียกโชกหายใจหอบเหนื่อยตัวโยนอยู่ไม่ไกล

นั่นกำลังจะบอกกับแม่ว่าถูกพี่ชายทำร้าย กลับถูกตบคาดเข้าอย่างแรงจนหน้าหัน พร้อมกับตราบาปประทับกลางหน้าผากว่าเป็นฆาตกร เมื่อเหลือบสายตาลงไปก็เห็นว่าพี่ชายนอนตัวซีดอยู่ข้าง ๆ ไม่หายใจแล้ว สายตาทั้งหมดจับจ้องมายังบันด้วยความเวทนา รู้ดีว่าไม่มีใครฟังเขาอีกต่อไป และต่อให้ตอนนั้นจะร้องไห้แล้วแล้วต้องโดนเสียนตีก็คงไม่รู้สึกลับเจ็บปวด หัวใจขาดิก ตายด้านไปจนถึงจิตวิญญาณ ทุกคนรู้ว่าเขาเป็นอย่างไรจากคำเล่าขาน แม้ไร้หลักฐานยืนยัน

บันลุกขึ้น วิ่งแหวกฝูงชนทะยานกลับไปยังคลองแห่งนั้นอีกครั้ง ตั้งใจจะกระโดดลงไป เขาไม่ได้ฆ่าพี่ชาย รู้แล้วว่าต่อให้ไม่มีพี่ หรือบนโลกนี้เหลือเพียงเขากับแม่ แม่ก็ไม่วันรักเขา แล้วจะทำแบบนั้นทำไมกัน วินาทีที่ความเป็นความตายห่างกันแค่เพียงก้าวเดียว นอกจากปาร์คแล้ว ไม่มีใครตามเขามาสักคน

“กูช่วยจนเกือบจมน้ำตายไปอีกคน ไม่สำนึกบุญคุณหรือ ?”

บันชะงัก หันกลับไปมองเด็กชายหน้าตาซุกซนผิวเข้มเกรียมแดด ผอมเกรียนขีดหน้าสีริระ อีกฝ่ายหอบจนไหลโยก ทำหน้าเหมือนกำลังจะร้องไห้

“มึงไม่ได้ฆ่าพี่ชายมึง แต่ถ้าตายไปทุกคนจะเชื่อแบบนั้น ถ้าไม่

ตาย ก็จะมีเวลาเถียงผู้ใหญ่พวกนั้นไงว่าไม่ได้ทำ”

“ไม่มีใครเชื่อหรอก”

“กูเชื่อ” ปาร์คสวนกลับทันควัน “เพราะกูเห็น พอหรือเปล่า...แค่กูคนเดียวที่เชื่อว่ามึงไม่ได้ทำ พอหรือเปล่า?” แม้ร่างกายจะเปียกปอน แต่หยดน้ำที่ร่วงหล่นไม่ได้มาจากน้ำบนศีรษะอย่างแน่นอน ปาร์คก้าวเท้าสั้นๆ เข้าใกล้ ยื่นมือหา “อย่าโดดลงไปอีก...กูไม่มีแรงแล้ว”

ตอนนั้นยื่นมือเข้าไปจับกับอีกฝ่าย คือวินาทีที่เขาวางคำมั่นสัญญาเอาไว้แล้วว่านอกจากพอแล้ว จะไม่มีใครสำคัญต่อชีวิตเขามากเท่าคนตรงหน้าอีกต่อไป...ยังเหลืออยู่ คนเชื่อมั่นในตัวเขา!

“อย่าเลย...มึงช่วยอยู่กับกูแบบเป็นคนได้ไหม ไม่ได้อยากได้พันธะเพิ่ม” ปาร์คยิ้มมุมปาก หันมองเพื่อน “ไว้เอากูไปเป็นพันธะให้มึงละกัน”

“สวัสดี” ปาร์คว่าปาก “โดนกัดแค่นี้ไม่ตายห่าง่าย ๆ หรือ ทำไม...น้ำลายกระสือมีพิษเหวอ สักพักจะถอดหัว?”

“ไม่แน่วะ เริ่มคันคอแล้ว” พอได้พัก เจ้าตัวก็อารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง ทว่าเพียงครู่เดียวคิ้วทั้งสองก็มุ่นขมวดเข้าหากัน ปาร์คโน้มตัวลงเล็กน้อย กางมือบอกเพื่อนเป็นสัญญาณให้เงียบลง ได้ยินเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามาจากมุมหนึ่งของผืนป่า ปันถลันเข้ามาพุงเขาเพื่อพาหลบเข้าไปอีกมุมซึ่งตรงข้ามกับเสียง สะบัดมือเบาๆ เรียกอาวุธหลอมรวมไว้บริเวณมือข้างหนึ่ง “ปัน...”

“กูเอง” ปันกระซิบ “ถ้าจะต้องฆ่าใคร ให้กูฆ่าเอง”

ปันกัดฟันกรอด แวตาเปลี่ยนไปจากเดิมสิ้นเชิง แต่เมื่อเจ้าของเสียงปรากฏออกมาจากพุ่มไม้ฝั่งตรงข้าม สถานการณ์ทุกอย่างก็คลายลง

ทันที คนหนุ่มสามคนเดินคุยกันมาอย่างออกรส หนึ่งในนั้นแบกถังตัวอวบอ้วนไว้บนไหล่ เมื่อสายตาประสานกันคนที่หลบอยู่จึงลุกขึ้นยืน

“เฮ้อ...มาไวกว่าที่คิดนะ กำลังจะไปดักรับเลย” ชายหนุ่มผู้เดินนำหน้าพูดขึ้น

แม้ปาร์คจะรู้จัก แต่ก็ไม่คุ้นเคยสักเท่าไร คนๆ นี้นชื่อ เหม เป็นลูกชายของคนสนิทพ่อ รูปร่างสูงใหญ่กำยำ ถนัดใช้แรงกายมากกว่าพลังของปอบ ไม่มีใครให้คำตอบได้ เพราะเมื่อตอนที่อายุครบสิบขวบไม่ว่าจะทำอย่างไรเหมก็ไม่สามารถทำสมาธิเพื่อฝึกการสะกดจิตได้ ความน้อยใจช่วงหนึ่งเปลี่ยนเป็นแรงฮึด ทำให้เขาฝึกฝนร่างกายจนทดแทนความสามารถเดิมได้อย่างยอดเยี่ยม

ส่วนอีกสองคนคือ เมฆ และ สันติ เพื่อนร่วมกลุ่มกับเหม ทั้งคู่สามารถใช้พลังของปอบได้ แต่ถึงอย่างนั้นความสามารถในการต่อสู้ก็แทบจะเป็นศูนย์ ใช้เหตุผลว่าไม่อยากมีเรื่องกับใครเพื่อทดแทนความใจเสาะที่มีอยู่เต็มเปี่ยม

“ได้มาแล้วใช่ไหม ?” สันติถาม

“อืม กำลังจะกลับเข้าหมู่บ้าน จริงๆ คิดว่าจะถึงพรุ่งนี้เช้า”

“นั่นก็พักสักหน่อยดีกว่า ไม่มีอะไรต้องกังวลแล้ว ไม่มีคนอยู่ใกล้เขตภูเขาลูกนี้สักคน” สันติพูดอย่างสบายๆ แล้วโยนแก๊งโซคร้ายลงตรงกลางวง คอของมันหักจนหมุนได้รอบ ก่อนที่จะดึงมีดเหน็บเอวออกมาค่อยๆ เลาะชำแหละอย่างคล่องแคล่ว ใช้เวลาสั้นๆ ก็จัดการเฉือนเนื้อเถื่อนหนังเลาะเอาส่วนมัดเนื้อขาหลังขึ้นมาส่งให้ปาร์ค “เอาแรงสักหน่อย...นั่น เจ็บมานี่”

ปาร์คลื่นน้ำลายลงคอ มุ่นคิ้ว ย่นจมูก “ไม่...ทำให้รู้สึกห่อหุ้ม
หรือวะ?”

สามคนมองหน้ากันก่อนระเบิดหัวเราะออกมา เหมอ้อยแซว “อยู่
ข้างนอกนานหรือคุณว่าที่ผู้นำ...กินของดิบไม่ได้แล้วเนี่ย จะกลายเป็น
คนธรรมดาไปซะแล้ว”

ปาร์คหัวเราะตามไปด้วย ทั้งที่ความจริงพูดอะไรไม่ออก สะอึก
กับคำพูดเย้าหยอกนั้นจนไม่รู้จะตอบกลับไปอย่างไร

“มันก็ง่าย พวกมึงก็ช่วยเห็นใจปาร์คมันหน่อย” บั๊นพูดแทรก
“แล้วที่เราเป็นนี้ไม่ใช่คนตรงไหนวะ เพื่อนๆเขาอยากกินกวางมีเดียมแรร์
เว้ย ถอยๆ ภูจะไปหาฟืน” เขาทำท่าไว้วาย แต่ก็ตั้งใจให้สถานการณ์นี้
ทั้งตลกและดูอ่อนคลาย บั๊นลูกว่ากลางวงเดินผ่านหลังผู้มาใหม่ทั้งสาม
ก่อนหันหลังกลับมาส่งยิ้มพลางพยักหน้าให้กับปาร์คอย่างคนเข้าใจ

ปาร์คก้มหน้า แค้นขม ไม่มีแรงจะต่อล้อต่อเถียงใดๆ บาดแผลเริ่ม
เจ็บจนไหลร้อนผ่า

ขอบใจมึงมาก

4

แม่ไม่ได้พูด

“ยังไม่นอนหรอแม่?” เช็ดหูตื้นขึ้น ระหว่างเดินเข้ามาหาแม่ซึ่งกำลังทอดสายตามองดูสนามหญ้าเขียวชอุ่มกับดงดอกกล้วยไม้ที่ปลูกเอาไว้จนเกือบเต็มสวน เมื่อก่อนมันเคยมีชิงช้ากับม้าโยก เขาเคยชอบเล่นตอนเด็กๆ ตอนนี้เหลือเพียงร่องรอยของเชือกขาดวันกับเศษเหล็กวางพิงอยู่ริมรั้วคอนกรีต - ชายหนุ่มเดินเข้าไปนั่งคนละมุมเสา จ้องมองสายตาผู้เป็นแม่ ไม่ถามอะไรเพิ่ม รู้ดีว่าแม่จะตอบคำถามแรกก่อนเสมอ

“ไปปลั๊กพุกแล้ว ตอนรอลูกกับเพื่อนๆ มา” แม่หันมาตอบ ไล่สายตามองลูกชายหัวจรดเท้า

เข็ญทำได้เพียงสงสัยแต่ไม่มีใครถาม ทั้งที่ห่างกันนานนับครึ่งเดือน แต่อาภักภักของแม่ยังคงทำเหมือนเขาไม่ได้หายไปไหน เมื่อเข้าเข็ญเพิ่งลุกจากเตียง และตอนเย็นก็กลับมาบ้านตามปกติ บ่อยครั้งเขาเกิดคำถามว่าเล็กๆ รู้จักแม่มากแค่ไหน แต่ก็ไม่ได้คำตอบ เพราะในเมื่อไม่ได้รบเร้า ขณะอีกฝ่ายก็ไม่อธิบายบอกเล่า มันจึงกลายเป็นความรู้สึกรักผูกพัน แต่คลุมเครือเหลือทน

“ปกติ แม่ไม่ใช่คนนอนดึก”

“เข็ตอาจแค่ไม่รู้ คนแก่ก็เป็นแบบนี้ นอนไม่ค่อยหลับ”

เข็ตแค้นหัวเราะ “แม่เพิ่งจะสี่สิบต้นๆ เลิกพูดว่าตัวเองแก่เถอะน่า”

“คนเป็นแม่คนนะแกไว รู้ไหม?” เธอมองหน้าลูกชาย แล้วคลียืมเล็กๆ “แต่มันก็เป็นความแก่ที่เต็มใจจะแก่ ยิ่งเห็นลูกโตขึ้นทุกวันก็เข้าใจแล้วว่าเราจะแก่ไปเพื่ออะไร...เรา - ไม่ค่อยได้คุยอะไรกันแบบนี้เท่าไรเลยนะ”

“ก...ก็จริงครับ” เข็ตก้มหน้า หลายเรื่องราวในช่วงเวลาตั้งแต่เสียบิกไป จนกระทั่งใช้ชีวิตอยู่บึงภวนาทำให้เขารู้สึกถึงเสียวหนึ่งของคำว่าชีวิต ทั้งสิ้น เรียบง่าย และเบาบาง พร้อมปลิดปลิวพลีหายไ้จากทุกคนเมื่อไหร่ก็ได้ อาจจะช้า แต่เชื่อว่าที่ผ่านมาเข็ตไม่เคยคิด เพียงแค่เข้าใจมันมากขึ้น ในวันที่ ชีวิต...ค่อยๆ เติบโต

“แม่...ตอนที่ผมไม่อยู่ แม่ - เป็นห่วงผมบ้างไหม?”

แสงจันทร์กระจ่างลอดผ่านเมฆไม้กลายเป็นลำแสงพาดผ่านใบหน้าสงบนิ่งของผู้เป็นแม่ เธอขยับเข้าหาลูกชาย สัมผัสท่อนแขนอย่างอ่อนโยน ลูบเบาๆ อยู่ชั่วครู่ก่อนพูดขึ้น “แม่รู้ว่าลูกจะใช้ชีวิตได้อย่างคนที่รักชีวิตตัวเอง”

“แม่ตอบไม่ตรงคำถาม”

“ไม่ห่วง...” เธอส่ายหน้า “ไม่ห่วงเลยสักนิดเดียว แม่เลี้ยงเข็ตมากับมือนะ รู้ดีว่าลูกแม่เป็นคนยังไง”

“แล้ว...ผมเป็นคนยังไง?”

“รู้วาม...ทำอะไรไม่ค่อยคิด หุนหันพลันแล่น”

“ม...แม่!”

คนถูกเรียกมย้ม “แม่ไม่ใช่ผู้หญิงที่เก่งไปทุกอย่าง แม่พยายามเป็นแม่ที่ดี ทุกวันนี้ก็ยังถามตัวเองบ่อยๆ ว่าแม่เลี้ยงเซ็ดมาดีหรือเปล่า แต่เซ็ดในตอนนี้เป็นคำตอบนั้น - หลังจากนั้นชีวิตของเซ็ดจะสอนตัวเอง ในทางเลือกที่แม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวไม่ได้ แต่แม่ก็ไม่ได้ไปไหนนะ ยังรอลูกอยู่ที่บ้านเหมือนเดิม”

เซ็ดมุ่นคิ้ว “ทำไมมันฟังดูเศร้าๆ ยังไงไม่รู้แฮะ”

เสียงหัวเราะอบอุ่นแว่วหวาน ไม่บ่อยนักที่เซ็ดจะเห็นแม่ย้ม แต่เขารู้ดีว่านี่คือรอยย้มที่ล้ำค่าที่สุด “คิดมากไปหรือเปล่าพ่อหนุ่ม”

“ผมยัง...อยากเป็นเด็กชายเซ็ดของแม่อยู่” คำพูดหยุดชะงักไปเท่านั้น เมื่อมือสากด้านจากการทำงานอย่างหนักเอื้อมสัมผัสเรือนแก้ววาดขึ้นจัดปอยผมบนใบหน้า ก่อนเปลี่ยนเป็นการลูบหัวซ้ำๆ - ไม่เข้าใจทำไมถึงรู้สึกอบอุ่นจนอยากร้องไห้ ไม่เข้าใจเลยจริงๆ

เซ็ดจ้องใบหน้าของแม่ในระยะใกล้กว่าเคย จดจำทุกร่องรอยความสุขเล็กๆ ประดับใบหน้า

“เด็กชายเซ็ดตะวัน...ป.หนึ่งทับหก คุณแม่มารับแล้วครับ” เสียงลั่นเครื่องพุดขึ้นพร้อมรอยย้มเต็มหน้า

และเวลานี้เซ็ดได้กลับไปเป็นเด็กชายซีแงที่อยากให้แม่ปลอบอีกครั้ง เด็กชายในความทรงจำ เพราะกำบังแสนแข็งแกร่งถูกความห่วงใยซึ่งนุ่มนวลกว่าขนนกพัดทลายลงอย่างง่ายดาย หยาดน้ำตาไหลผ่านใบหน้าเงียบมัน

เพราะเหนื่อยล้าจากการเดินทางอันยาวนาน เมื่อคืนที่ผ่านมา ทั้งภามและเก่าจึงมีเวลาพักผ่อนที่บ้านได้เพียงสั้นๆ ก่อนจะรีบเข้านอนพักผ่อน เก่าจึงรีบตื่นแต่เช้า หวังว่าจะช่วยหยิบจับอะไรที่เป็นประโยชน์บ้าง แต่เมื่อลงมาถึง คำทักทายแรกกลับเป็นกลิ่นอาหารเลิศรสวางเรียงอยู่เต็มโต๊ะเรียบร้อยแล้ว

เก่าเก็บๆ กังๆ เดินลงจากบันไดเข้าไปในครัว เป็นจังหวัดเดียวกับที่แม่ของเข็ดหันกลับมาพอดี ทั้งสองสบตากัน เก่าก้มหน้าหลุบตาตำหนิที่ก่อนเอย่ทักทายด้วยความประหม่า “ส...สวัสดีครับแม่”

“อรุณสวัสดิ์จ้ะ แม่เตรียมอาหารเช้าไว้แล้ว พอดีต้องไปทำงานตอนเช้านะ ลูกๆ ตื่นมาจะได้กินกันเลย”

“อ้าว ตื่นแล้วเหรอกเก่า ?” เข็ดทักทายจากหน้าบ้าน พร้อมกับถูปาทองโก้น้ำเต้าหู้ เขาส่งยิ้มให้แล้วนำของไปวางที่โต๊ะ บรรจงแกะข้าวๆ “พี่ภามละ ?”

“น่าจะตื่นแล้วละ ได้ยินเสียงตังตังอยู่”

เข็ดพยักหน้า “แม่อีก...กินข้าวเข้ากับพวกเราก่อนนะครับ ค่อยไปทำงาน”

คนเป็นแม่จ้องหน้าลูกชายสลับกับเก่าไปมา แล้วจึงพยักหน้า “ได้สิ ยังพอมีเวลา”

ใช้เวลาไม่นาน สมาชิกคนสุดท้ายก็ลงมาจากห้องนอน ภามเป็นคนเข้าใจพูดจา ช่วยเสริมบรรยากาศในมื้อเช้าให้สนุกสนานมากขึ้น ด้วยทักชะการเข้าหาผู้คนเป็นเลิศ เข็ดยังสัมผัสได้ว่าแม่เองยังพลอยยิ้มในบางครั้งที่ชายหนุ่มพูดเรื่องตลกๆ ออกมา

“แม่ครับ พอดี...ช่วงนี้ผมกับเก๋าคิดว่ามีหลายที่ที่อยากไปเลย
อยากจะรบกวนขอยืมลูกชายแม่อีกสักอาทิตย์ได้ไหม ?” งามพูดขึ้น
เหลือบมองทั้งสองคนเพื่อขอแนวร่วม “ไค้ต้องถื่นมันหายากนะครับ”

แม่หันมองหน้าเซี๊ด ยิ้มเล็กๆ “ปิดเทอมนี้...ใช้เวลาให้เต็มที่เลย
แล้วกัน คงมีหลายๆ ที่ที่อยากพากันไปละสิ”

“ขอบคุณครับแม่ ผมคิดทั้งคืนเลยว่าจะขอแม่ยังไง เพราะเพิ่งกลับ
มาก็คงไปอีกแล้ว”

“เมื่อคืนแม่บอกเซี๊ดว่ายังไงล่ะ” ไม่มีคำพูดใดๆ ต่อจากนั้น เพียง
สองแม่ลูกที่เข้าใจซึ่งกันและกัน...มากขึ้น

หลังจากแม่ออกไปทำงานตามปกติ ทั้งสามคนจึงต้องจัดแจง
ทุกๆ อย่างเพื่อการเดินทางไปยังสถานที่ต่อไป นั่นคือการตามหาที่อยู่
ของปาร์ค ทุกอย่างแข่งกับเวลา ตอนนี้ทั้งหมดตามหลังหวัชโมยอยู่
เกือบสองวันเต็ม เมื่อคืนถือเป็นการพักผ่อนเต็มอัตราครั้งสุดท้าย
หลังจากนี้คงมีเรื่องหนักหนามากมายรอต้อนรับอยู่ทุกย่างก้าว

เก๋ามองเซี๊ดตอนกำลังเก็บจานซาม เห็นบางอย่างไม่คุ้นตา “แม่
น่ารักจังนะ รับขวัญด้วยฝ้ายผูกแขน”

เซี๊ดเลิกคิ้ว เขาเองก็เพิ่งสังเกตว่าที่ข้อมือขวาของเขามีฝ้ายผูกแขน
สีขาวปนแดงผูกเอาไว้ ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ เขายกขึ้นมามองพลางมุ่นคิ้ว
“แม่ผูกให้หรอ เมื่อไหร่...เมื่อคืนก็ไม่ได้ทำอะไรแบบนี้่นา”

“ตอนหลับแหง” งามพูดแทรก “แม่คงเข้ามาผูกให้ตอนหลับแหละ
ไม่ได้ลงกลอนประตูปะตูไว้ไม่ใช่หรือไง”

“จะใช้หรอพี่ ?”

“ก็เล่าให้ฟังอยู่ไม่ใช่หรอ ว่าแม่เป็นคนที่รักนะแต่ไม่แสดงออก ก็คงผูกให้ตอนหลับแหละ” งามยิ้ม “ยังงั้นแม่อีกก็รักลูกอยู่แล้ว ยิ่งพอเป็นลูกผู้ชายที่โตแล้ว ระยะห่างมันก็เพิ่มมากขึ้น คงกลัวว่าถ้าจะขอทำตรงๆ เองคงไม่ยอมให้ทำเพราะมันไม่จ๊าบ”

เซ็ดไม่พูดอะไร มองฝ่ายลูกแซนแล้วอมยิ้ม “ก็...ถ้าพูดตรงๆ ยังไงก็ให้ทำอยู่แล้วนะ”

อยู่ๆ พี่ใหญ่ก็แค้นหัวเราะออกมา “หวังว่าเมื่อคืนพวกเอ็งสองคนคงไม่นอนกอดกันกลมหรออะ”

“ม..ไม่มั้ง” เซ็ดหน้าแดง พยายามหาแนวร่วม “ใช่ไหมวะเก๋า ?”

“ไม่รู้...กุหลับ”

งามยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ รวบถ้วยชาแล้วเดินเบียดเข้าหาเซ็ดก่อนกระซิบ “แต่ตอนงูกูกขึ้นมาเยียว พวกมึงแทบจะสิงกันเลยวะ”

“!!!”

5

สุสานโศรกะดุก

หลังจากได้นอนพักไม่กี่ชั่วโมง ทุกคนก็ตัดสินใจจะเดินทางเข้าสู่หมู่บ้านต่อ เพราะหนทางยังคงอีกยาวไกล พอจะมั่นใจได้ก็คือ หากว่าพื้นทางเข้ามาแล้วก็จะไม่มีใครสามารถตามพวกเขามาได้อีก และหลังจากนั้นอีกไม่กี่ชั่วโมง เรื่องราววิปโยคทั้งหมดก็จะหายไป หมู่บ้านของปาร์คคงจะกลับคืนสู่ความสุขสงบอีกครั้งอย่างเคยเป็นมาตลอดช่วงเวลาอันยาวนาน คำปราชญ์ที่กระหน่ำเข้ามายังเขาก็คงจะกลับคืนสู่สภาวะเดิม การยอมรับ เคารพ ชื่นชม เคารพเช่นเคยเป็นมาโดยตลอด

เขาจะกอบกู้มันกลับมา ศรัทธาจากชาวบ้านทั้งหลาย!

เสียงล่ำธารดังอยู่ไม่ไกล ปาร์คเหม่งมองดวงตะวันใกล้จะตรงหัวแล้ว จึงเร่งฝีเท้ามากขึ้นกว่าเดิม โดยมีทั้งสี่ติดตามมาติดๆ ผ่านโขดหินยักษ์ซึ่งรู้กันว่าเป็นหินมหัศจรรย์ เมื่อเริ่มเข้าสู่สถานที่ซึ่งผู้คนนิยามว่าเมืองลับแล ต้นไม้ใบหญ้าต่างปรากฏเบียดเสียดกันแน่นขนัด แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ถูกบดบังจนหนทางเบื้องหน้ามืดสลัว อุณหภูมิรอบทิศเปลี่ยนแปลงฉับพลัน เย็นลงจนหนาวสั่น มวลหมอกหม่นวนจับตัวหนา

พวยพุ่งเสียบดินสูงเทียมเขา ยิ่งใกล้ลำธาร อากาศก็ยิ่งเย็นลงเป็นเท่าทวี
ผู้มาเยือนถูกไอหมอกกลืนหายเข้าไปในระยะเวลาสั้นๆ

ทัศนียภาพรอบทิศเลือนราง มองเห็นเพียงเงาตะคุ่มของไม้ใหญ่
ในม่านหมอกหนาทึบ แผ่กิ่งก้านนำชนลูก ปาร์คเงียหูฟังเสียงลำธาร
แล้วเดินตรงเข้าไปเรื่อยๆ อย่างคุ้นเคย จนกระทั่งถึงจุดหมาย มวล
หมอกแหวกออกเบื้องหน้า มองเห็นแท่นหินสูงเด่นเหนือผืนลำธารอัน
เป็นทางผ่านเข้าสู่หมู่บ้าน รอจนถึงเวลาอันสมควรจึงก้าวเดินข้ามไป
ปรากฏการณ์เหนือความเป็นจริงเกิดขึ้นเมื่ออากาศค่อยๆ แหวกออก
ราวกับผืนผ้าม่านเมื่อปาร์คยื่นมือสัมผัส แทรกหายเข้าไป ณ จุดกึ่งกลาง
ของลำธาร และเมื่อทั้งหมดเดินตามเข้าไป แท่นหินดังกล่าวจึงค่อยจม
หายลงไปราวกับไม่เคยมีอยู่

ราวกับหลุดเข้ามาอยู่ในแดนสนธยา สถานที่ซึ่งไม่ควรมีอยู่บนโลก
ใบนี้ เส้นทางตรงหน้าสวยงามแต่ยากเกินนิยาม สายหมอกจับตัวหมุน
วนรอบทิศทาง ทอดยาวเหมือนอุโมงค์คดเคี้ยว ระเบียบระยับด้วยแสง
คล้ายหิ่งห้อยราวกับอยู่ในแดนฝันยามหลับไหล ปลายอีกด้านมีแสง
สว่างสีแดงฉานกะพริบอยู่ไกลๆ เมื่อผ่านพ้นออกมาได้ แผ่นดินสวณ
ของ ปอบ จึงปรากฏแก่สายตา

เพราะเป็นมนุษย์ แต่ไม่ใช่มนุษย์!

จึงต้องหลบซ่อนอยู่ในเขตแดนซึ่งเสมือนตัดขาดจากโลกภายนอก
โดยสิ้นเชิง

ก้าวแรกหลังหลุดพ้นจากอุโมงค์คือสถานที่ซึ่งอย่างไรก็ต้องผ่าน ไม่
ว่าจะกลับมายังสถานที่แห่งนี้สักกี่ครั้ง หัวใจของปาร์คก็ยังคงรู้สึกเหมือน

ถูกบีบรัด อึดอัด หดหู่ น่าเศร้า ผืนดินจําขึ้นไม่สม่ำเสมอราวกับเพิงถูก
พรวนไถสุดถูกหลุกตา กลิ่นอับของท่อนไม้ผุร่อนล่องลอยอ้อยอิ่งใน
อากาศ หมอกบางลงแต่กลับปกคลุมทั่วทั้งบริเวณราวกับปกปิด
ความจริงตรงหน้า มองเห็นเงาของต้นไม้คดเคี้ยวไร้ใบตั้งตระหง่านนับ
ร้อยพัน ราวกับเป็นยักษ์เฝ้าประตูกำลังมองดูผู้บุกรุก กิ่งก้านสาขาทอดทอ
วาดไปไร้ทิศทางดูคล้ายการร่ายรำชวนหวาดผวามหาชนลูก

เมื่อเดินผ่านไม้ใหญ่เข้าไปเรื่อยๆ ก็เริ่มเห็นเงารางเลื่อนของเขา
หินแตกกร้าวเอียงกระเท่เร่ชิงไชไร้ระเบียบ มอสสีเขียวครึ้มเกาะติดอยู่
ตามรอยแยกเว้าแหว่ง กลิ่นของความตายอันน่าหม่นเศร้าพุ่งเข้าจู่โจม
ท่ามกลางดินแดนเว้งว่างวังเวง ทุกหย่อมหญ้ากลับเต็มไปด้วยโครง
กระดูกมนุษย์นับร้อยพันเกลื่อนกลาดน่าเวทนา บ้างกระจัดกระจายจน
ไร้รูปทรง บ้างยังสมบูรณ์ครบ บ้างอยู่เอนพิงต้นไม้ กะโหลกร่วงตกอยู่
ข้างๆ ราวกับเฝ้ารอคอยใครสักคนซึ่งไม่มีวันพบเจออีกแล้ว เหลือเพียง
ความสิ้นหวังกับสายหมอกหม่นคลุมต่างอารมณ์ ความน่ากลัวไม่ใช่สิ่งที่
เห็นด้วยตาเปล่า แต่เป็นมวลหม่นเศร้าจากความตายซึ่งปรากฏทุกอย่าง
ไปโดยไร้ข้อแม้

เมื่อครั้งยังเด็ก และต้องเดินทางเข้าออกหมู่บ้านบ่อยครั้ง ปาร์ค
เคยกลัวสุสานโครงกระดูกแห่งนี้ยิ่งสุดหัวใจ แต่เวลานี้เขากลับรู้สึก
กระอักกระอ่วนเหลือทน พวกเขาเหล่านี้ถูกทิ้งให้ตายอย่างโดดเดี่ยว
กลายเป็นเพียงเศษซากไร้การย่อยสลาย วิญญาณล่องลอยไร้จุดหมาย
กลับมาก็ไม่ได้ อยู่ไปก็ไม่รอด ความกดดันโถมใส่ทุกทิศทางพาให้
สมองป่วนปั่น รู้สึกเหมือนมองเห็นดวงไฟลุกโชนไร้มาราวายวระคน

เสียงกรีดร้องอย่างทุกข์ทรมานหลอกหลอนรอบทิศทาง

เมื่อเติบโต เข้าใจชีวิตมากขึ้น ความน่ากลัวจึงถูกแทนด้วยความรู้สึกซับซ้อนอื่นๆ

“มีคน...ตายเพิ่มงั้นหรือ ?” ปาร์คถามอย่างขมขื่น

สันติแคนหัวเราะ “คำสาปมันไม่รออยู่แล้ว...ทันทีที่ของศักดิ์สิทธิ์หายไป มันก็เอาพวกเราไปไม่เว้นแต่ละวัน”

“รู้ไหม...ระหว่างที่พวกเราอมมิ่งไปเอามณีนั่นมา คนในหมู่บ้านตายไปเท่าไร ?” เหมล้าทับ

ความเงิบของปาร์คเป็นคำตอบที่ชัดเจน

เมฆที่เงิบอยู่นานพุดขึ้นด้วยความรู้สึกเจ็บปวดในน้ำเสียง “สี่สิบคน”

“ท ทำไม่ถึง...”

ป็นเห็นท่าทางไม่ค่อยสู้ดีของปาร์ค จึงเดินเข้าไปยื่นข้างๆ พยายามจะเปลี่ยนบรรยากาศ “แต่ตอนนี้ทุกอย่างจบแล้ว...จะไม่มีใครตายอีกแล้ว ไปกันเถอะ เอามณีนี้อไปวางแทนของศักดิ์สิทธิ์เดิมที่หายไปกันพวกเรา”

“พ่อกู” เมฆเริ่มพุดขึ้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง “ตามด้วยแม่กู...”

“ม...เมฆ” ปาร์คหันไปหาเพื่อนร่วมทาง

เมฆยิ้มนิ่ง สองมือลูตักแนบลำตัวกำหัดแน่นจนล้น “แล้วก็พี่กู...ทุกคนอมมิ่ง รอความหวังจากมิ่ง จากคนที่เป็นทายาทของผู้สืบทอดทั้งที่ความจริงไม่มีใครควรต้องรอ ควรต้องตาย ถ้าไฉ่เหี้ยนั่นไม่...”

“ก...กูเอามาแล้ว ด...ได้มันมาแล้ว” ปาร์คพยายามยิ้ม แต่รู้ดีว่านี่คือรอยยิ้มน่าสมเพชที่สุดในชีวิต เขาหิบบมณีภาวนาออกมาให้ทุกคนดูความสำเร็จของเขา ความรับผิดชอบที่แลกมาด้วยความเป็นความตาย “มันจบแล้ว คำสาปจะไม่มีอีกแล้ว”

“แล้ว...” เมฆเดินเข้ามายืนตรงหน้าปาร์ค จ้องเขม็งเข้าไปในดวงตาหวั่นไหว “ทุกคนจะกลับมาไหม ?”

“.....”

“ถ้าเอามณีนั่นไปวางไว้ที่เดิม พ่อกู แม่กู...พี่จะพ้นกลับมาหรือเปล่า ?”

“เมฆ ค...คือกู”

“ไม่กลับมา!” เมฆระเบิดอารมณ์ เขาเลือกไม่ปกปิดทุกอย่างอีกแล้ว “ไม่มีใครรักคนกลับ พวกกูรอ รอถึงแก่ไขความผิดพลาด แต่เพราะรอคนที่ทำตัวเป็นวีรบุรุษอย่างมึงไงเลยเสียทุกอย่างไป พวกกูถามแล้วว่าจะให้กูไปที่นั่นเลยไหม แล้วใครล่ะที่บอกให้รออย่างใจเย็น มึงมันเป็นฮีโร่ มึงทำกันเองไหว แล้วพวกกูได้อะไร ? ทุกวันที่รอ มีแต่คนตายตายไปเรื่อย”

“เฮ้ย...ไอ้เมฆเกินไปปะวะ” บั่นเอาตัวเข้ามาขวางระหว่างการปะทะอารมณ์ ผลักอกเมฆให้ถอยออกไป “ตั้งสติหน่อยเมฆ คิดว่าถ้าต้องยกพวกกันไปมันจะจบลงแบบนี้หรือวะ เราไม่มีทางเลือกไหนดีกว่านี้แล้ว”

“มีสิ” สันติเดินเข้ามาสมทบข้างๆ เมฆพร้อมกับเหม “ตายตามพวกเขาไป”

ปาร์คสัมผัสได้ถึงจิตสังหารรุนแรงก้าวถอยออกไปทันทีเพื่อเพิ่มระยะห่างในการป้องกันตัว สันติและเมฆค่อยๆ เรียกกรรมวลพลังขึ้นมาว่าวนรอบแขน

เมฆปล่อยให้หน้าตาไหลลงหน้าอย่างไม่ปิดบัง ละอองพลังเริ่มจับตัวกันรอบแขนของเขาแล้วก่อตัวถักทอเป็นใบมีดคมกริบครอบมือทั้งสองข้าง “นี่คือครอบครวัของกู ตายตามพวกเขาไปสิ!”

“เราจะไม่ใช้เจ้ากระดูกทำร้ายกันเอง” บันโพล่งขึ้น “มึงลืมคำสั่งของหัวหน้าหมู่บ้านไปแล้วหรือไงวะ ?”

“พวกกูฟังจนถึงวินาทีสุดท้ายแล้ววะ ฟังจนครอบครวักูตายห่ากันหมด ความซื่อสัตย์ไม่เห็นจะตอบแทนเหยียอะไรกูเลย!” สันติตะโกนด้วยความคับแค้น ขวานสองคมเงื่อนขึ้นสุดกำลังเพื่อฟาดฟันไปยังต้นเหตุของความเจ็บแค้นทั้งหมด

ถ้าพวกมันไม่ตายวันนี้...วิญญาณของคนตายจากไปเพราะคำสาปก็ไม่มีวันสงบลง

ความอดทนของผู้ไร้อำนาจหมดลงแล้ว

เสียวินาทีที่ปาร์คหยุดนิ่งคล้ายจะยอมรับการลงทัณฑ์ บันก็เอาตัวเข้ามาป้องกันคมขวานจากสันติได้แบบเส้นยาแดงผ่าแปด ละอองเจ้ากระดูกหมุนวนรอบท่อนแขนก่อเกิดเป็นอาวุธแหลมคมดั่งควงส่วาน บันออกแรงสะบัดเบาๆ สันติก็เสียหลักถ่วงถอยไป ต้องย่อ เพราะเพื่อนสนิทยังคงอยู่ในสภาวะจิตใจสั่นคลอนรุนแรงยังไม่อาจปกป้องตัวเองได้

ยังไม่ทันได้ตั้งตัว คนที่เหลือกก็ต่างกระโจนเข้าใส่ด้วยความขุ่นแค้น บันจึงต้องรับมือทั้งเมฆซึ่งมีอาวุธและเหมผู้เปี่ยมด้วยพลังกำลังพร้อมๆ กัน

“กุบอกรให้หยุดไป!!!” บันตะโกนกร้าว คราวนี้แม้จะป้องกันการจู่โจมจากคมมีดได้ แต่ร่างกายกลับถูกกระซากลอยหรือไปตามแรงเหวี่ยงมหาศาล เหน็บเข้าทิ่มลงพื้นอย่างไม่อ้อมแรง ความเจ็บปวดแทรกซึมทุกอณู ถึงอย่างนั้นก็ยังรังสติเอาไว้เพื่อตะโกนบอกเพื่อน “ไอ้ปาร์ค ไปให้ถึงหมู่บ้าน เร็ว!”

“ไม่มีใครเขาจะรอพวกมึงหรอก หมู่บ้านมีแต่คนสูญเสียชีวิตและโกรธแค้น มึงให้มันเข้าไปก๊ตตายเหมือนเดิม!!!” เหมตะคอก แล้วขัดหมัดตรงเข้าใส่แก้มซ้ายของบันอย่างแรงจนหน้าสะบัด ดวงตาเหลือกลอยแทบหมดสติ

บันรู้ว่าเขาไม่ใช่คนจะแพ้พวกใจเสาะและไร้พลังแบบทั้งสามคน แต่ไม่ยอมทำร้ายใคร แม้จะถูกรังเกียจเดียดฉันท์ แต่ทุกๆ คนก็คือเพื่อนที่ไม่อาจลงไม้ลงมือ ความเกลียดชังเท่านี้ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก เพราะบันเติบโตลิ้มตาดูโลกมาพร้อมความเกลียดชังจากคนในครอบครัวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

บันกัดฟันด้านความเจ็บ มันกระเทือนทั่วทั้งกะโหลก สะบัดใบหน้าหลบหมัดตรงที่หวดลงมาต่อเนื่องได้อย่างรวดเร็ว ความคล่องแคล่วและประสบการณ์ซึ่งมีมากกว่าทำให้เขากลิ้งหลบทุกการจู่โจมหลังจากนั้นได้อย่างว่องไว ก่อนพาตัวเองเข้าไปเป็นเกราะป้องกันให้กับปาร์คอีกคน

เขาย่อตัวลงหน้าเพื่อน มองผ่านไหล่กลับไปพูด “ความอดทนอยู่ได้อีกไม่นานนะปาร์ค...มีสติก่อนที่กูจะโมโห”

ทั้งสามเริ่มล้อมกรอบเข้ามาจากทุกทิศทาง บันดีดนิ้ว ละอองเถ้ากระดูกกระจัดกระจายถูกแรงบางอย่างดึงกลับเข้ามายังจุดศูนย์กลาง

บริเวณปลายนิ้ว กระแสลมหมุนวนรากับกำลังจะเกิดพายุขนาดย่อม
จนอากาศรอบกายสั่นสะเทือน ถ้าถ่านบีบอัดแน่นดังเหล็กกล้า ทุกอณู
ซึ้นทับกลายเป็นเกลียวแหลมขนาดมหึมาหลอมรวมเป็นดวงสว่าง
สีหม่น กระแสลมพัดพาเอาโครงกระดูกและเศษหินกรวดปลิวว่อน

“เอามณีนั้นมา พวกมึงสู้ๆสามคนไม่ได้หรอก” เหมยังคงไม่ลดละ
ความตั้งใจ ปรีเดินเข้ามาด้วยความมุ่งมั่น

ปั้นแค้นหัวเราะ “เค...จะได้รู้ว่าไม่ต้องเสียเวลาพูด”

ความสัมพันธ์ระหว่าง เซ็ต และ เก้า เริ่มต้นขึ้นในหมู่บ้านซึ่ง
ซ่อนเร้นตัวเองจากภายนอก ปรีศนา ความตาย ฉกฉขาดกรรมซึ่งถูกจัดขึ้น
เพื่อบดบังความจริง เหตุการณ์โกลาหลวุ่นวายและบานปลายเกินควบคุม
เมื่อ ปาร์ค เพื่อนที่เคยไว้ใจก้าวเข้ามาช่วงชิงสิ่งสำคัญของหมู่บ้าน
“มณีภาวนา” แล้วจากไป เหลือเวลาเพียง 9 ราตรีที่จะทวงคืน ก่อนทุกอย่าง
จะสายเกินไป หมู่บ้านมณีภาวนาจะยังคงอยู่หรือล่มสลาย จึงขอฝาก
ความหวังสุดท้ายไว้ ณ การเดินทางอันไร้ซึ่งจุดหมายสู่แดนสนธยา
“หมู่บ้านเก้ากระดูก” ที่ถูกอีกหนึ่งคำสาปกัดกิน

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

นตลอจอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime